

NORA ROBERTS

**LA NOAPTE
ȘI ÎNTOTDEAUNA**

FROM THE HEART
by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Editura MIRON

- 1 -

Era asfințitul, acel straniu, aproape mistic interludiu când lumina și întunericul stau într-un echilibru perfect. Peste câteva momente, albastrul blînd avea să fie transformat de culorile învăpăiate ale amurgului. Umbrele se alungeau; păsările se linișteau.

Kasey stătea la baza scării care urca spre reședința Taylor. Ridică privirea către coloanele albe, masive, și vechile cărămizi trandafirii cu enorme suprafețe de plexiglas. Trei nivele. Ici și colo, printre draperiile trase se zăreau vag lumini. Casa inspira o anume demnitate bănoasă. Bani vechi, mîndrie inerentă.

Impresionant, își spuse ea, lăsîndu-și din nou ochii să cutreiere în sus și-n jos edificiul. Avea, totuși, un anumit stil. Sub camuflajul crepusculului, casa părea aproape senină.

Ridicînd un inel mare de alamă, Kasey bătu cu el în ușa groasă de stejar. Zgomotul reverberă bubuitor prin semiîntuneric. Zîmbi auzindu-l, apoi se întoarse să vadă tonurile sîngerii ce inundau treptat cerul. Deja, era mai mult noapte decît zi. În spatele ei, ușa se deschise. Răsucindu-se, Kasey văzu o negresă scundă, cu uniformă neagră și șorț alb.

La fel ca în filme, conchise ea și surîse iarăși. La urma

urmei, putea totuși să fie o aventură.

— Bună.

— Bună seara, doamnă, o salută servitoarea, politicoasă, stînd în mijlocul ușii ca garda unui palat.

— Bună seara, răspunse și Kasey, amuzată. Cred că domnul Taylor mă așteaptă.

— Domnișoara Wyatt?

Nehotărîtă, servitoarea o studie. Nu schiță nici un gest de a o pofti în casă.

— Cred că domnul Taylor vă aștepta mîine.

— Da, mă rog, am venit astă seară.

Continuînd să suridă, Kasey trecu pe lîngă servitoare, intrînd în holul principal.

— Poate-ar trebui să-l anunți că am sosit, propuse ea, întorcîndu-se să privească lung un policandru cu trei rînduri de brațe care-și revărsa lumina pe mochetă.

Privind-o prudentă, servitoarea închise ușa.

— Dacă sînteți amabilă să așteptați aici, îi indică ea un fotoliu Louis XVI. Îl voi informa pe domnul Taylor despre sosirea dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Atenția îi fusese atrasă deja de un autoportret al lui Rembrandt. Servitoarea se îndepărtă fără zgomot.

Kasey studie Rembrandt-ul, apoi trecu la următorul tablou. Renoir. Locul ăsta e ca un muzeu, comentă ea în gînd, continuînd să străbată agale holul și să privească picturile ca și cum s-ar fi aflat într-o galerie de artă. Pentru Kasey, astfel de opere de artă erau asemenea proprietății publice, de respectat, de admirat și, mai cu seamă, de văzut. Mă

întreb dacă locuiește într-adevăr

cineva aici, reflectă ea, plimbîndu— și degetul peste o ramă groasă, aurită.

Murmurul de voci îi captă atenția. Instinctiv, înaintă în direcția sunetului.

— E una dintre principalele autorități asupra culturii amerindiene, Jordan. Ultimul ei articol a fost extrem de lăudat. La numai douăzeci și cinci de ani, e de-a dreptul un fenomen în cercurile antropologice.

— Sînt perfect la curent, Harry, altfel n-aș fi acceptat sugestia ta de a colabora cu mine la cartea asta.

Jordan Taylor învîrtea în cupă un Martini înainte de cină. Bău încet, contemplativ. Băutura era seacă, perfectă, doar cu un iz de vermut.

— Mă întreb uneori cum vom trece peste următoarele cîteva luni. Domnișoarele bătrîne de profesie mă intimidază și nu sînt tovarășele mele de viață favorite.

— Nu o tovarășă de viață îți cauți, Jordan, îi aminti celălalt bărbat, culegînd măsline din propriul lui pahar. Cauți o expertă în cultura amerindiană. Asta ai căpătat.

Înghiți măsline.

— Tovarășele de viață îți pot distra atenția.

Cu o strîmbătură, Jordan Taylor puse jos paharul. Era neliniștit, fără a ști de ce.

— Nu prea cred că domnișoara Wyatt o să-mi distragă atenția.

Își înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor croiți impecabil, privindu-și prietenul cum dădea paharul pe gît.

— Mi-am format un portret compozit: păr de culoarea

mîlului, strîns în jurul unei fețe osoase, ochelari cu rame groase și lentile de trei degete, cocoțați pe un nas proeminent. Costume de bun-simț, pentru a-i accentua lipsa de siluetă, și pantofi ortopedici măsura zece.

— Măsura șase.

Amîndoi bărbații se întoarseră spre ușă, mirați.

— Bună seara, domnule Taylor, salută Kasey, intrînd; traversînd încăperea, îi întinse mîna lui Jordan. Iar dumneavoastră trebuie să fiți doctorul Rhodes. Am corespondat destul de mult în ultimele cîteva săptămîni, nu-i așa? Mă bucur să vă întîlnesc.

— Da, bine. Eu...

Sprîncenele stufoase ale lui Harry coborîră.

— Sînt Kathleen Wyatt, îi adresă ea un surîs orbitor, înainte de a reveni spre Jordan. După cum vedeți, nu-mi strîng părul în jurul feței. Probabil că n-ar sta strîns nici dacă aș încerca

Și trase de una dintre șuvițele libere care-i înconjurau chipul.

— Și nici de culoarea mîlului nu prea e, continuă ea, mai încet, nuanța asta e numită în general blond-ca-fraga. Fața mea nu e deosebit de osoasă, deși am într-adevăr niște pomeți destul de drăguți. Aveți un foc?

Căută o țigară în poșetă, după care îl privi pe Harry Rhodes, în așteptare. Acesta cotrobăi prin buzunare și-și găsi bricheta.

— Mulțumesc. Unde rămăsesem? A, da, continuă ea, înainte ca vreunul dintre cei doi să fi putut vorbi. Port într-adevăr ochelari la citit cînd mi-i găsesc — dar mă îndoiesc

că la asta v-ați referit, nu-i așa? Ia să vedem, ce v-aș mai putea spune? Pot să iau loc? Mă omoară picioarele.

Fără a aștepta răspunsul, alese un scaun tapițat cu brocart auriu. Se opri un moment, scuturîndu-și țigara într-o scrumieră de cristal.

— Știți deja ce număr port la pantofi.

Rezemîndu-se de spătar, îl privi pe Jordan Taylor drept în față, cu ochii ei verzi.

— Ei, domnișoară Wyatt, spuse el după un timp. Nu știu dacă să-mi cer scuze sau să aplaud.

— Aș prefera să beau ceva. Aveți tequila?

Dînd din cap, Taylor se îndreptă spre bar:

— Cred că tequila, nu; merge un vermut?

— Ar fi perfect, mulțumesc.

Kasey cercetă încăperea. Era spațioasă și perfect pătrată, cu lambriuri de esență bogată și furnituri masive de brocart. Un șemineu de marmură cu încrustații complicate domina un perete. În oglinda cu ramă de mahon agățată deasupra se reflectau porțelanuri de Dresda. Covorul era gros, draperiile grele.

— Prea formal, își spuse ea, observînd eleganța structurată. Ar fi preferat ca draperiile să fie trase larg sau, mai bine, scoase complet și înlocuite cu ceva mai puțin sumbru. Probabil că sub mochetă se afla o splendidă podea de esență tare.

— Domnișoară Wyatt, îi atrase din nou privirea Jordan asupra lui, oferindu-i paharul. Ochii li se întîlniră, cu curiozitate reciprocă, după care o mișcare în ușă le distrase atenția.

— Jordan, Millicent mi-a spus că a sosit domnișoara Wyatt, dar probabil că s-a rătăcit prin... oh.

Femeia care intrase cu pas lunecos în cameră se opri, la vederea lui Kasey.

— Dumneavoastră sînteți Kathleen Wyatt?

Cu aceeași nehotărîre pe care o manifestase și servitoarea, o măsură pe tînăra îmbrăcată în pantaloni gri și bluză de culoare albastru-păun strălucitoare.

Kasey sorbi din pahar, zîmbind.

— Da, eu sînt.

O cercetă la rîndul ei pe eleganta doamnă din înalta societate. Mama lui Jordan Taylor, Beatrice Taylor, era machiată cu multă grijă, impecabil de manierată și îmbrăcată cu mult stil. Beatrice Taylor știa cine și ce era, își spuse Kasey.

— Vă rog să mă iertați pentru confuzie, domnișoară Wyatt. Nu vă așteptam decît pe mîine.

— Mi-am organizat treburile mai repede decît mă așteptasem, răspunse Kasey, luînd încă o înghițitură. Am prins un avion care decola mai devreme.

Surîse din nou.

— Nu văd ce rost ar avea să pierdem timpul.

— Desigur, se încreți un moment fața lui Beatrice. Camera dumneavoastră e pregătită.

Se întoarse spre fiul ei:

— Am instalat-o pe domnișoara Wyatt în camera Regency.

— Lîngă Alison? se întrerupse Jordan din gestul de a-și aprinde țigara, cu o privire spre mama lui.

— Da. M-am gîndit că poate domnișoarei Wyatt i-ar face plăcere compania ei. Alison e nepoata mea, îi explică ea lui Kasey. Locuiește la noi de cînd au murit fiul și nora mea, acum trei ani. Pe-atunci, avea abia opt, sărăcuța de ea.

Reveni cu atenția la Jordan.

— Dacă mă scuzați, mă duc să mă ocup de bagaje.

— Bine, zise Jordan, așezîndu-se pe canapea, după ce mama lui ieși din încăpere. Poate ar fi cazul să discutăm puțin despre afaceri.

— Desigur.

Kasey își termină vermulul și puse paharul pe masă, lîngă ea.

— Preferați un program strict — înțelegeți, ore ferm stabilite? De la nouă la două, de la opt la zece? Sau doriți să ne lăsăm duși de val?

— De val? repetă Jordan, ridicîndu-și privirea spre Harry.

— Înțelegeți. Val, schiță Kasey un gest descriptiv cu mîinile.

— A, val, dădu din cap Jordan, amuzat; categoric, nu era savanta încorsetată și bătoasă din imaginația lui. Ce-ar fi să încercăm cîte puțin din amîndouă?

— Perfect. Aș dori ca mîine să parcurgem rezumatul și să observ ceva mai bine ce intenții aveți. Mă puteți anunța asupra căror lucruri doriți să ne concentrăm la început.

Kasey îl studie un moment pe Jordan, în timp ce Harry își mai turna un Martini.

Foarte atrăgător, decise ea, într-un stil oarecum fin, A la Wall Street. Păr frumos; frunte luminoasă, cu o umbră de

bronz. Probabil că mai iese cînd și cînd din muzeul ăsta, ca să-l prindă soarele, își mai spuse ea, deși se îndoia că ar fi fost un mare amator de plajă. Întotdeauna îi plăcuseră ochii albaștri la bărbați, iar ai lui Jordan aveau o nuanță foarte închisă. Și, își mai spuse ea, erau foarte șireți. Chip slab. Oase solide. Se întrebă dacă avea cumva puțin sînge de Cheyenne în vene. Structura craniului era extrem de asemănătoare. Hainele și manierele sofisticate erau descum-pănite de o anume senzualitate în jurul gurii. Îi plăcea contrastul. Era clădit ca un jucător de tenis, medită ea. Umeri lați, talie suplă, mîini puternice. Se vedea clar că apela la un croitor exclusiv și conservator. Mare păcat, își spuse Kasey din nou.

Dar ia seama, se temperă ea, —aici e mai mult decît se vede cu ochiul liber. Avea senzația că sub sofisticarea rece se ascundea un temperament inflamabil. Știa, din lectura cărților lui, că era inteligent. Singurul defect pe care i-l găsisese operei sale consta într-o anume răceală.

— Sînt sigură că vom colabora foarte bine, domnule Taylor, îi spuse ea. Abia aștept să începem. Sînteți un scriitor foarte bun.

— Vă mulțumesc.

— Nu-mi mulțumiți, n-am avut nici o contribuție, zîmbi Kasey.

Buzele lui Jordan se arcuiră într-un răspuns instinctiv, în timp ce se întreba în ce s-o fi băgat.

— Mă bucur foarte mult că am avut ocazia să vă ajut în munca de documentare, continuă ea. Cred că de fapt dumneavoastră ar trebui să vă mulțumesc, domnule doctor

Rhodes, pentru că i-ați propus numele meu.

Privirea ei se abătu spre Harry, întîlnindu-i ochii.

— Păi, știți, acreditările dumneavoastră... au fost impecabile, se bîlbîi Harry, încercînd să stabilească legătura între Kathleen Wyatt cea ale cărei articole le citise și sîrleaza zveltă, cu păr buclat, care-i zîmbea. Ați absolvit magna cum laudae la Universitatea Maryland?

— Întocmai. Am terminat antropologia la Maryland, apoi mi-am luat masterul la Columbia. Am lucrat cu domnul doctor Spalding în expediția dumnealui din Colorado. Cred că articolul scris pe acel subiect a atras atenția dumneavoastră.

— Scuzați-mă, domnule, interveni servitoarea negresă, din ușă. Bagajele domnișoarei Wyatt au fost duse în camera dumneaei. Doamna Taylor a sugerat că poate ar dori să se odihnească puțin înainte de cină.

— Voi sări peste cină, mulțumesc, i se adresă Kasey direct servitoarei, revenind apoi spre doctorul Rhodes. Am să urc, totuși. Voiajele mă obosesc. Bună seara, domnule doctor Rhodes. Cred că ne vom vedea destul de des, în următoarele cîteva luni. Ne revedem mîine dimineată, domnule Taylor.

Și ieși la fel cum intrase, lăsîndu-i pe amîndoi cu privirile după ea.

— Ei, Harry...

Lui Jordan i se părea că aproape putea simți camera liniștindu-se la loc.

— Ce spuneai adineauri despre distragerea atenției?

După ce o urmă pe servitoare la etaj, Kasey se opri în

ușa camerei. Rozuri și auriuri pale dominau concepția coloristică. Perdele trandafirii pe pereți albi ca stridia; perne auriu și roz decorau fotoliile Regency cu încrustații ornamentale. Văzu o măsuță de toaletă cu tăblie aurie și un alcov tapițat cu pluș de un trandafiriu mai închis. Patul era enorm, cu baldachin, perdele și cuvertură de satin.

— Doamne sfinte! murmură ea, trecînd pragul.

— Poftim, domnișoară?

Se întoarse spre servitoare, cu un zîmbet:

— Nimic. Grozavă cameră.

— Baia e pe-acolo, domnișoară Wyatt. Doriți să v-o pregătesc?

— Să-mi pregă... nu, rîse ea stingherită, neputîndu-se stăpîni. Nu, mulțumesc... Millicent, așa e?

— Da, domnișoară. Prea bine, domnișoară. Dacă aveți nevoie de ceva, formați 9 la telefonul interior.

Millicent se strecură tăcută pe ușă, închizînd-o cu grijă în urma ei.

Lăsîndu-și poșeta pe pat, Kasey începu să exploreze odaia.

După părerea ei, era într-un totu prea roz și prea imaculată. Se hotărî să ignore acest lucru, petrecînd cît mai puțin timp posibil între pereții ei. În plus, era prea obosită, după atîtea avioane și taxiuri, ca să-i mai pese unde dormea acum. Începu să— și caute cămașa de noapte pe care se părea că Millicent o vîrîse într-un birou.

— Intră, răspunse ea, cînd se auzi o bătaie în ușă.

Continuă să scotocească prin lenjeria împăturită cu grijă. Ridică ochii spre oglindă.

— Bună. Probabil că tu ești Alison.

Văzu o fetiță înaltă și subțire, într-o rochie scumpă, croită simplu. Părul lung și blond îi era pieptănat cu grijă și legat la spate într-o bentiță. Avea ochii mari și negri, dar expresia lor nu era nici fericită, nici tristă. Kasey simți un freamăt de milă.

— Bună seara, domnișoară Wyatt, sparse Alison tăcerea, fără însă a se îndepărta de prag. Mă gîndeam să mă prezint, de vreme ce în următoarele cîteva luni vom folosi aceeași baie.

— Bună idee, se răsuci Kasey din dreptul oglinzii, privind-o pe Alison direct în față. Deși presupun că oricum am fi dat nas în nas la duș, nu peste mult timp.

— Dacă aveți anumite preferințe pentru orele de baie, domnișoară Wyatt, aș fi încîntată să vi le respect.

Kasey se apropie de pat, pentru a-și lăsa acolo cămașa de noapte.

— Nu fac nazuri. Am mai împărțit și altă dată băile.

Se așeză ușurel pe marginea patului, privind cu îndoială baldachinul.

— Voi încerca să nu-ți stau în drum, dimineăta. Te duci la școală, bănuiesc.

— Da, anul ăsta urmez cursurile. Anul trecut am avut un preparator. Sînt foarte stresată.

— Așa? înălță Kasey sprîncenele, chinuindu-se să zîmbească. Eu, una, sînt moleșită rău.

Alison se încruntă. Neputîndu-se hotărî dacă să înainteze sau să se retragă, ezita în ușă.

Kasey îi observă nesiguranța, manierele antrenate cu